

Sygn. akt V CSK 286/09

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Jan Katner

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości P. Sp. z o.o.
przeciwko „P.” Sp. z o.o.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 stycznia 2009 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda Syndyka masy upadłości P. Spółka z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 22 października 2008 r. w sprawie przeciwko „Pt.” Spółka z o.o. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

Skarga kasacyjna powoda, zaskarżająca powyższy wyrok częściowo została oparta na zarzutach naruszenia prawa materialnego w postaci art. 131 Prawa upadłościowego i naprawczego (Pr.u.n.) w związku z art. 527 i 531 k.c. przez ich niezastosowanie w zakresie rozstrzygnięcia o bezskuteczności cesji, co skutkowało oparciem orzeczenia w tym zakresie wyłącznie na art. 127 Pr.u.n. (bezskuteczność z mocy ustawy) i nie rozpoznanie istoty sprawy w zakresie uznania za bezskuteczną wymienionej umowy. Ponadto zarzucono błędną wykładnię art. 527 § 1 i 2 k.c., a także niezastosowanie art. 527 § 3 k.c. W odniesieniu do przepisów postępowania zarzucono naruszenie art. 233 k.p.c. i wskazaną sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany materiał dowodowy w sprawie. Wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości wskazanych umów przelewu wierzytelności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pierwszą czynnością, którą należy wykonać, to stwierdzenie, że skarga kasacyjna spełnia warunki formalne do jej przyjęcia. Wprawdzie skarżący zamieścił osobny wniosek o przyjęcie skargi i próbował wyłożyć w nim zagadnienie prawne, które wymaga, jego zdaniem rozstrzygnięcia, ale nawet nie podał podstawy prawnej, na której to opiera, zatem również jej nie uzasadnił. Cały swój wywód oparł na stanie faktycznym sprawy i polemice z ustaleniami Sądów w toku instancji, przekonując do swoich racji.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie wnoszenia niniejszej skargi kasacyjnej powinna ona zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie,

wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Tymczasem, we wnioskach skarżącego nie ma nawet żądania uchylenia zaskarżanego wyroku w części, o której mowa na wstępie skargi. Aktualność zachowuje postanowienie SN z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 51), wskazujące na dwuetapowość postępowania kasacyjnego i występowanie tzw. przedsądu, spełniającego na podstawie art. 398⁹ w zw. z art. 398⁴ k.p.c. doniosłą funkcję, pozwalającą Sądowi Najwyższemu na zapoznanie się z argumentami prawnymi skarżącego, uzasadniającymi samo wniesienie skargi. Dlatego decyzja o przyjęciu skargi musi wynikać ze spełnienia koniecznych przesłanek ustawowych (por. też postanowienia SN z dnia 17 czerwca 2002 r. V CK 232/02, niepubl., z dnia 21 lipca 2005 r. V CSK15/05, niepubl.).

Przedłożona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna spełnia tylko niektóre przesłanki wskazane w art. 398⁴ k.p.c. W szczególności nie spełnia warunków prawnych wskazanych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., obowiązującym w dacie wnoszenia skargi, a dzisiaj w brzmiającym co do istoty tak samo art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), skarżący polemizuje zaś z ustaleniami dokonanymi przez Sąd II instancji w zakresie, w jakim jest niezadowolony z jego rozstrzygnięcia, mimo że w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku są obszerne wywody na temat oceny dowodów i zasadności ich dopuszczenia.

Są skryształizowane i znane poglądy również w tym zakresie, jak ma wyglądać uzasadnienie zagadnienia prawnego, które wymaga, zdaniem skarżącego, rozpatrzenia w postępowaniu kasacyjnym. Wywód skarżącego musi zawierać pogłębioną analizę prawną ze wskazaniem stanowiska orzecznictwa i doktryny, wiążącego się ze sformułowanym konkretnie problemem prawnym a nie ogólnym jego wyobrażeniem, i to tylko ze względu na stan faktyczny rozpoznanej sprawy (postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, niepubl.). Nie chodzi zatem o wyliczenie kilku orzeczeń Sądu Najwyższego, tylko o ich konsekwencje dla sformułowanego zagadnienia wiążącego, zdaniem skarżącego,

przepisy Prawa upadłościowego i naprawczego (nazywanego w skardze w wielu miejscach „prawo upadłościowe powyższego naprawcze”, podobnie „w oparciu powyższego przepis..”) z przepisami Kodeksu cywilnego o tzw. skardze pauliańskiej.

Nie jest zatem z pewnością spełniony, nie tylko warunek, aby istotne zagadnienie prawne w sprawie uzasadniało jego rozpatrzenie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), ale zagadnienie to zostało w skardze sformułowane tylko pozornie w sposób, wymagany dla uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania (art. 393⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., obecnie art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe istotne uchybienia, skargę należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.